

ת"פ 4303/07 - המבקשת, מדינת ישראל נגד המשיב, הראל רום

בית משפט השלום בירושלים

12 פברואר 2014

ת"פ 4303-07 מדינת ישראל נ' רום
בפני כב' השופט יצחק שמעוני, שופט בכיר

מדינת ישראל באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים
הראל רום ע"י ב"כ עוה"ד אליהו אברהם

המבקשת
נגד
המשיב

החלטה

1. לפניי בקשה לפי סעיף 12 לחוק הגנה על הציבור מפני עברייני מין, התשס"ו-2006 (להלן: "**החוק**").

המבקשת עותרת למתן צו פיקוח למשך 40 חודשים ומעקב לגבי המשיב, אשר שוחרר לאחרונה ממאסר ממושך, בתנאים המפורטים להלן:

א. חובת שיתוף פעולה עם קצין פיקוח, חובת התייצבות וקיום מפגשים עם קצין פיקוח במועדים ובתדירות שיקבע קצין הפיקוח מעל לעת, כולל חובתו להגיע בתום תקופת הפיקוח להערכת מסוכנות מחודשת.

ב. הרחקה ואיסור יצירת קשר עם קורבן העבירה.

ג. איסור התחברות בכל דרך או אמצעי עם קטינות ו/או איסור שהיה ביחידות עם קטינות. בנוגע לבנות משפחה, יוכל לשהות איתן בנוכחות בגיר המודע לעבירה ולמגבלה.

ד. איסור עבודה בין בתמורה ובין בהתנדבות כמטפל, או בכל עבודה הכרוכה בקרבה וקשר עם קטינים.

כן נתבקש ליתן לקצין הפיקוח סמכויות לפי סעיף 18(א)-(1)-(8) לחוק.

2. ביום 26.8.08 נגזר דינו של המשיב לאחר שהורשע על פי הודאתו, בשתי עבירות של בעילה באסורה בהסכמה של קטינה, עבירה של מעשה מגונה, עשר עבירות של הפרת הוראה חוקית ועבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו. את העבירות ביצע המשיב במהלך "טיפול אלטרנטיבי" בקטינה.

נגזרו על המשיב 6 שנות מאסר בפועל, מאסר על תנאי וכן הוטל עליו פיצוי כספי לקורבן העבירה.

המבקשת מנמקת בקשתה למתן צו פיקוח בכך שעל פי הערכת מסוכנות עדכנית מיום 16.9.13 בעניינו של המשיב, מסוכנותו היא ברמה בינונית-גבוהה. לפיכך, נוכח מסוכנות זו, נדרש כי המשיב יהיה תחת יחידת הפיקוח, בתנאים המפורטים לעיל, אשר יהיה בהם כדי למנוע ביצוע עבירת מין נוספת על ידו.

3. בדיון מיום 11.2.14 טענו ב"כ הצדדים טיעוניהם ביחס לבקשה.

ב"כ המבקשת טוענת, כי המשיב לא עבר הליך טיפולי בזמן מאסרו. מהערכת המסוכנות עולה בבירור, כי הוא אינו מגלה אמפטיה לקורבן, הוא עדיין חושב שהעבירות שביצע הם חלק מתכנית טיפול בקורבן, והוא אינו מבין את חומרת מעשיו. לפיכך, יש להורות על פיקוח על המשיב בתנאים המופיעים בבקשה.

אשר לטענת המשיב, כי עבר הליך טיפולי, הרי שהמסמך שהגיש בעניין מאגף הרווחה בעיריית ירושלים, מתאר בפירוט את עברו של המשיב, אך לא עולה ממנו כי המשיב עבר הליך טיפולי (ר' מכתב מיום 30.1.14).

במידה ויעבור המשיב הליך טיפולי בהמשך, הרי ששמורה לו הזכות לבקש עיון חוזר בעניינו.

4. בפתח דבריו טען ב"כ המשיב, כי משהוגשה הבקשה באיחור בניגוד להוראת סעיף 12(ד) לחוק, דינה להידחות. כן טען ב"כ המשיב כי אינו מסוכן לציבור, הוא מגיע לשיחות באגף הרווחה של עיריית ירושלים באופן קבוע ומשתף פעולה.

המשיב חזר בתשובה, מנהל אורח חיים במסגרת קהילה חרדית בירושלים והחל מיוזמתו בהליך טיפולי. מאז נבדק המשיב חלפו 7 חודשים, המשיב עבר דרך ארוכה וכעת אינו אסיר עוד.

ב"כ המשיב הסכים להרחקת המשיב מקורבן העבירה, אך התנגד להרחקתו מקטינים, שכן לדעתו, ההרחקה הייתה צריכה להיות מקטינות בלבד, נוכח העבירות שבוצעו. כן התנגד הוא לאיסור לעסוק בטיפול במבוגרים, שכן לטענתו, מדובר בפגיעה בחופש העיסוק של הנאשם.

דיון והכרעה

5. מועד הגשת הבקשה

סעיף 12 (ד) לחוק קובע:

"דיון לפי סעיף זה יתקיים סמוך לאחר מתן גזר הדין ואם עבריו המין נידון למאסר בפועל, או שבית משפט ציווה על אשפוז- לפני שחרורו מן המאסר או מן האשפוז, או בסמוך לאחר השחרור מן האשפוז, לפי הענין; ואולם רשאי בית המשפט לדון לפי סעיף זה גם לאחר המועדים האמורים, אם מצא שיש צורך בכך מטעמים מיוחדים שיירשמו".

ב"כ המשיב טען, כי מאחר שהבקשה הוגשה לאחר שחרורו של המשיב מהמאסר ובהיעדר טעמים מיוחדים המצדיקים

זאת, חלף המועד להגשתה. את טענותיו תמך בהחלטת בית המשפט העליון בבש"פ 1960/13.

המבקשת טענה מנגד, כי המשיב שוחרר מהכלא ביום 4.9.13, והבקשה הוגשה ביום 24.9.13, 20 יום לאחר מכן. הסיבה לשיהוי הייתה, בשל כך שהערת המסוכנות הגיעה ליחידת הפיקוח ביום 16.9.13, בשל העומס המוטל על המב"ן ונוכח פגרת חג הסוכות. לטענתה, מדובר בשיהוי קל מאוד, אשר נוכח הערכת המסוכנות הבינונית-גבוהה, והעומסים המוטלים על יחידת הפיקוח, מעריכי המסוכנות והפרקליטות, יש לקבל את הבקשה. את טיעוניה לעניין זה תמכה בהחלטת בית המשפט העליון בבש"פ 1428/13.

בשתי ההחלטות שהגישו ב"כ הצדדים, קובע בית המשפט העליון כי במסגרת בחינת קיומם של הטעמים המיוחדים שיאפשרו לקיים דיון לפי סעיף 12 לחוק באיחור מהמועד הקבוע בו, יש לבחון את מכלול הנסיבות הנוגעות לבקשה, בהן האינטרס הציבורי לדון בה, משך השיהוי, הפגיעה בזכויות המפוקח, מסוכנות עבריו המין וסיבת השיהוי(ר' בש"פ 1960/13 פלוני נ' מדינת ישראל (15.4.2013), בש"פ 1428/13 משה נ' מדינת ישראל (30.4.13)).

בעניינו, מדובר בשיהוי בן 20 יום, תקופה קצרה שלא ניתן לומר שבמהלכה בנה לו המשיב חיים חדשים ועלה על מסלול של שיקום, אשר מתן החלטה זו תערער או תפגע ברצף ובמאמצים שהשקיע המשיב לשיקומו.

אל מול השיהוי בהגשת הבקשה, עומדים שיקולים כבדי משקל המחייבים לדון בבקשה לגופה. העובדה שהמשיב נמצא כמצויין בחוות הדעת להערכת מסוכנות, במסוכנות בינונית-גבוהה, מחייבת כי בית המשפט ידון בבקשה לגופה.

לגופו של עניין

6. חוק ההגנה על הציבור מיוחד בכך שהוא מקנה לבית המשפט סמכות לדון בעניינו ועתידו של המורשע לאחר שנגזר דינו והוא ריצה את עונשו. על ייחודו של חוק זה, הרציונל והמטרה בחקיקתו עמד כב' השופט י' עמית בבית המשפט העליון בבש"פ 8763/12:

"עבירות המין מתייחדות באלה: פגיעתן רעה במיוחד בקרבנות העבירה (שלעיתים קרובות הם קטינים או בני משפחה או חסרי ישע); החשש לרצידיביזם של עברייני מין גבוה במיוחד; שכיחותה של התופעה; והקושי להתמודד עמה. לנוכח האמור, סבר המחוקק כי ראוי להמשיך לפקח על עברייני מין ולהטיל עליהם מגבלות שונות גם לאחר שסיימו לרצות את עונשם" (בש"פ 8763/12 פלוני נ' מדינת ישראל, מיום 23.12.12, פסקה 5, פורסם באתרים המשפטיים המכוונים).

ואולם, אל מול מטרתו של החוק להגן על הציבור מפני עברייני מין, ניצבת הפגיעה בזכויות היסוד של העבריון, ובהן הזכות לחירות, לחופש תנועה, לחופש עיסוק ולחירות אישית. על כן, ועל מנת למצוא את האיזון הראוי, מפעיל בית המשפט מבחני מידתיות, ששולבו בלשונו של החוק. על פי מבחנים אלה, יודא בית המשפט את התאמת אמצעי הפיקוח למטרות החוק ולסיכון הנשקף מהעבריון. כן יבחן, כי אמצעי הפיקוח שייקבעו יפגעו בעבריון במידה הפחותה ביותר ולבסוף- יבחן בית המשפט מבחן של עלות מול תועלת, כלומר- האם הסיכון לפגיעה בציבור עולה על הפגיעה הצפויה בעבריון המין ולפיכך מצדיק את הטלת הצו (ר' בש"פ 8763/12 בפסקה 16 לפסק הדין והפסיקה המובאת שם).

7. שקלתי היטב את מכלול השיקולים בנוגע להטלת צו הפיקוח ושוכנעתי, כי במקרה זה על בית המשפט לראות

לנגד עיניו את אינטרס הציבור אשר עשוי, במידה גבוהה של סבירות, להיפגע ממעשיו של המשיב, אשר יהא ללא פיקוח.

כאמור, הערכת המסוכנות קובעת, כי המשיב ברמת מסוכנות בינונית-גבוהה לשוב ולבצע את עבירות בהן הורשע.

המשיב גילה תוקפנות בבדיקתו, לא עבר הליך טיפולי שיקומי בתקופת מאסרו הממושכת ואינו מגלה אמפתיה לקרבן העבירה. בנוסף לכך אין לו מקום מגורים קבוע והוא מתגורר באופן זמני בישיבה. עובדה זו מתווספת ליתר הנימוקים המצדיקים היענות לבקשה.

לא התרשמתי, כי מאז הורשע המשיב עבר תהליך כלשהו של זניחת דרכו וחזרה למוטב, והמכתב שהגיש מאגף הרווחה אינו מלמד על שינוי או תמורה ביחסו לעבירה שביצע.

עיון בחוות הדעת להערכת מסוכנות מעלה, כי גם עתה סבור המשיב שהעבירה שביצע בקטינה, היא חלק מתכנית טיפול שאמורה הייתה לשפר את מצבה. עוד נכתב במפורש בחוות הדעת כי המשיב: **"איננו לוקח שום אחריות לעבירות שביצע, משליך את האחריות כולה על הקורבן"** וכי הוא נעדר כל הבנה לסבלה של הקרבן או יכולת לאמפתיה.

במצב דברים זה, כאשר המשיב לא לוקח אחריות על מעשיו או אינו מבין את הפסול בהם, עולה החשש המשמעותי כי ישוב לסורו ויחזור על מעשים דומים.

אין חולק כי אישור הבקשה, יש בו משום פגיעה בחופש עיסוקו ובחירותו של המשיב. ואולם, פגיעה זו היא הכרחית ובלתי נמנעת נוכח מסוכנותו של המשיב וביצוע העבירות במסגרת ובמהלך עבודתו כמטפל ותפישתו כי אלה היו חלק מטיפול בקורבן העבירה. החובה להגן על הציבור מפני המשיב וה"טיפול" שהוא עשוי להעניק למאן דהוא גוברת במקרה זה על חופש עיסוקו.

בחנתי היטב את התנאים המבוקשים בצו הפיקוח ומצאתיהם הולמים, מידתיים והכרחיים לשם הגנה מפני המצאות המשיב בנסיבות דומות לאלה שבהן ביצע את העבירות.

משביצע המשיב את העבירות במסגרת עבודתו כמטפל, ובהיותו סבור עדיין שהעבירות שביצע הן חלק מטיפול, הרי שאין מנוס מפגיעה גם בחופש עיסוקו.

כך גם הרחקתו מקטינים, באשר הם, נדרשת ביחס לשני המינים על רקע הגדרתו את מעשיו כ"טיפול".

סיכומי של דבר- מצאתי את מכלול התנאים המופיעים בבקשה, הולמים, מידתיים ונדרשים לשם הגנה על הציבור ובטחונו, ולפיכך, אני נעתר לבקשה וניתן צו פיקוח למשך 36 חודשים כמפורט בבקשה.

המזכירות תשלח העתק ההחלטה לב"כ הצדדים.

ניתנה היום, י"ב אדר תשע"ד, 12 פברואר 2014, בהעדר.